ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 10ης Δεκεμβρίου 1998 *

Στην υπόθεση C-279/97,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Centrale Raad van Beroep (Κάτω Χώρες) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο των διαφορών που εκκρεμούν ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Bestuur van het Landelijk instituut sociale verzekeringen

και

C. J. M. Voeten,

J. Beckers,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς προς την ερμηνεία των άρθρων 40 και 51 του κανονισμού (ΕΟΚ) 574/72 του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 1972, περί του τρόπου εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 230, σ. 86),

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J.-P. Puissochet, πρόεδρο τμήματος, J. C. Moitinho de Almeida (εισηγητή) και C. Gulmann, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer
γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— το Bestuur van het Landelijk instituut sociale verzekeringen, εκπροσωπούμενο από τον C. R. J. A. Brent, διευθυντή της υπηρεσίας διαφορών και προσφυγών του τομέα παραγωγής του οργανισμού GAK Nederland BV,

— η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον J. G. Lammers, αναπληρωτή νομικό σύμβουλο στο Υπουργείο Εξωτερικών,

— η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον E. Röder, Ministerialrat στο Ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικονομίας,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους P. J. Kuijper και P. Hillenkamp, νομικούς συμβούλους,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις του Bestuur van het Landelijk instituut sociale verzekeringen, εκπροσωπουμένου από την A. I. van der Kris, νομική συνεργάτιδα του οργανισμού GAK Nederland BV, της Ολλανδικής Κυβερνή-

σεως, εκπροσωπουμένης από τον J. S. van den Oosterkamp, νομικό σύμβουλο στο Υπουργείο Εξωτερικών, και της Επιτροπής, εκπροσωπουμένης από τον H. van Vliet, νομικό σύμβουλο, κατά τη συνεδρίαση της 2ας Ιουλίου 1998,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 16ης Ιουλίου 1998,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με διάταξη της 10ης Ιουλίου 1997, που περιήλθε στο Δικαστήριο την 1η Αυγούστου 1997, το Centrale Raad van Beroep υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, τρία προδικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία των άρθρων 40 και 51 του κανονισμού (ΕΟΚ) 574/72 του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 1972, περί του τρόπου εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 230, σ. 86, στο εξής: κανονισμός).

2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στον πλαίσιο δύο διαφορών μεταξύ, αφενός, των C. J. M. Voeten και J. Beckers και, αφετέρου, του Bestuur van het Landelijk instituut sociale verzekeringen (εθνικού οργανισμού κοινωνικής ασφαλίσεως, στο εξής: εφεσείον) σχετικά με τη χορήγηση παροχών αναπηρίας.

Η κοινοτική ρύθμιση

3 Το άρθρο 40 του κανονισμού, με τον τίτλο «Καθορισμός του βαθμού αναπηρίας», ορίζει τα εξής:

«Για να καθορίσει τον βαθμό αναπηρίας, ο φορέας ενός κράτους μέλους λαμβάνει υπόψη τα ιατρικά έγγραφα και εκθέσεις, καθώς και τις πληροφορίες διοικητικής φύσεως που έχουν συγκεντρωθεί από τον φορέα κάθε άλλου κράτους μέλους. Εντούτοις, κάθε φορέας διατηρεί το δικαίωμα να προβαίνει στην εξέταση του αιτούντος από ιατρό της επιλογής του (...).»

4 Σύμφωνα με το άρθρο 51, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού, που περιέχει διατάξεις σχετικά με τον «Διοικητικό και ιατρικό έλεγχο»,

«Όταν ένας δικαιούχος, κυρίως:

α) παροχών αναπηρίας,

(...)

διαμένει ή κατοικεί στο έδαφος κράτους μέλους άλλου από εκείνο στο οποίο βρίσκεται ο φορέας οφειλέτης, ο διοικητικός και ιατρικός έλεγχος πραγματοποιείται, κατόπιν αιτήσεως του φορέα αυτού, από τον φορέα του τόπου διαμονής ή κατοικίας του δικαιούχου με τον τρόπο που προβλέπεται από τη νομοθε-

σία που εφαρμόζει ο τελευταίος αυτός φορέας. Εντούτοις, ο φορέας οφειλέτης διατηρεί το δικαίωμα να προβεί σε εξέταση του δικαιούχου από ιατρό της επιλογής του.»

Οι διαφορές στις κύριες δίκες

5 Ο Voeten εργάστηκε ως μισθωτός στο Zundert (Κάτω Χώρες) από τις 19 Οκτωβρίου 1976 μέχρι τις 21 Νοεμβρίου 1989. Κατά την τελευταία αυτή ημερομηνία έπαυσε να εργάζεται λόγω προβλημάτων στην πλάτη, στους ώμους και στα γόνατα. Ο Voeten κατοικούσε πάντοτε στο Essen (Βέλγιο), πλησίον της ολλανδικής μεθορίου.

6 Στις 3 Αυγούστου 1990 εξετάστηκε από τον ιατρικό σύμβουλο της υγειονομικής υπηρεσίας της Breda (Κάτω Χώρες), στον οποίο είχε διαβιβάσει πληροφορίες για την κατάστασή του ο θεράπων ιατρός του από την Αμβέρσα (Βέλγιο), ο οποίος ήταν ειδικευμένος στα εν λόγω προβλήματα. Επιπλέον, στις 11 Δεκεμβρίου 1990 ο Voeten είχε συνομιλία με τον ειδικό εμπειρογνώμονα εργασίας της ως άνω υγειονομικής υπηρεσίας σχετικά με τις δυνατότητες εργασίας του.

7 Με απόφαση της 1ης Μαρτίου 1991 χορηγήθηκε στον Voeten, αναδρομικά από τις 22 Νοεμβρίου 1990, επαγγελματική σύνταξη αναπηρίας κατ' εφαρμογή της ολλανδικής νομοθεσίας, υπολογιζόμενη βάσει αναπηρίας 80 έως 100 %.

8 Κατόπιν τροποποιήσεως της ισχύουσας νομοθεσίας, που άρχισε να εφαρμόζεται από την 1η Αυγούστου 1993, ο Voeten κλήθηκε προς επανεκτίμηση της επαγγελματικής του αναπηρίας. Στις 13 Φεβρουαρίου 1995 παρουσιάστηκε στον ιατρικό σύμβουλο της υγειονομικής υπηρεσίας της Breda, ο οποίος γνωμάτευσε ότι, παρά την αναπηρία του, ήταν ικανός να εργάζεται με πλήρες ωράριο σε εργασία που να συμβιβάζεται με την κατάστασή του. Στις 23 Μαρτίου 1995 ο Voeten είχε συνομιλία με τον ειδικό εμπειρογνώμονα εργασίας της ίδιας υπηρεσίας, ο οποίος πρότεινε την κατάταξή του στην κατηγορία των ατόμων που

πάσχουν από επαγγελματική αναπηρία 35 έως 45 %, καθόσον θεωρήθηκε ότι, απασχολούμενος σε κατάλληλη θέση εργασίας, είχε τη δυνατότητα να έχει εισόδημα το οποίο, συγκρινόμενο με εκείνο που ελάμβανε πριν από την επέλευση της αναπηρίας του, επιβεβαίωνε την κατά 36 % μείωση της βιοποριστικής ικανότητάς του.

9 Με απόφαση της 20ής Ιουνίου 1995 ο αρμόδιος φορέας προσάρμοσε, από 1ης Ιουλίου 1995, τη σύνταξη του Voeten, υπολογίζοντάς την με βάση επαγγελματικη αναπηρία 35 έως 45 %.

10 Την 1η Ιουλίου 1995 ο Voeten επέστρεψε στην εργασία του στον προηγούμενο εργοδότη του. Λαμβανομένων υπόψη των νέων αποδοχών του, με απόφαση της 25ης Οκτωβρίου 1995 η σύνταξή του καθορίστηκε με βάση επαγγελματική αναπηρία 25 έως 35 %.

11 Ο Voeten άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά των αποφάσεων της 20ής Ιουνίου και της 25ης Οκτωβρίου 1995 ενώπιον του Arrondissementsrechtbank te Amsterdam, ισχυριζόμενος ιδίως ότι, βάσει γνωματεύσεως του ειδικευμένου θεράποντος ιατρού του από την Αμβέρσα, είχε επαγγελματική αναπηρία 80 έως 100 %.

12 Το Arrondissementsrechtbank δέχθηκε το αίτημα του Voeten όσον αφορά την απόφαση της 20ής Ιουνίου 1995, με το αιτιολογικό ότι πριν από την ιατρική εξέταση στην οποία προέβη ο ιατρικός σύμβουλος της υγειονομικής υπηρεσίας της Breda έπρεπε να διενεργηθεί εξέταση από ιατρό του ασφαλιστικού φορέα του τόπου κατοικίας. Κατά το ως ανω δικαστήριο, το Centrale Raad van Beroep έχει ήδη κρίνει, με απόφαση της 4ης Μαΐου 1992, ότι από την απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Ιουνίου 1991, C-344/89, Martínez Vidal (Συλλογή 1991, σ. I-3245), προκύπτει ότι το άρθρο 51, παράγραφος 1, του κανονισμού 574/72 επιβάλλει τη διενέργεια της ενδεχόμενης ιατρικής εξετάσεως του εργαζομένου από τον φορέα του τόπου κατοικίας. Επομένως, η αρμοδιότητα την οποία η εν λόγω διάταξη επιφυλάσσει υπέρ του οφειλέτη φορέα δεν μπορεί παρά να αφορά μόνο τις συμπληρωματικές εξετάσεις. Κατά το Arrondissementsrechtbank, το γεγονός ότι ο φορέας του τόπου κατοικίας του Voeten βρίσκεται σε μεγαλύτερη απόσταση από την κατοικία του απ' ό,τι ο οφειλέτης φορέας δεν έχει σημασία εν προκειμένω, καθόσον το άρθρο 51, παράγραφος 1, του κανονισμού 574/72 είναι διάταξη επιτακτικού χαρακτήρα.

13 Το εφεσείον άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του Centrale Raad van Beroep, το οποίο διερωτάται αν το προαναφερθέν άρθρο 51, παράγραφος 1, επιδέχεται εξαίρεση όταν η ιατρική εξέταση αφορά μεθοριακούς εργαζομένους, οι οποίοι είναι συνηθισμένοι να μεταβαίνουν καθημερινά στο κράτος του αρμόδιου φορέα και των οποίων η κατοικία δεν βρίσκεται κατ' ανάγκη σε μεγαλύτερη απόσταση από τον φορέα αυτό σε σχέση με τον φορέα του τόπου κατοικίας και οι οποίοι ουδόλως ενοχλούνται με τη διενέργεια της εξετάσεως αυτής στις Κάτω Χώρες.

14 Ο Beckers εργάσθηκε ως μισθωτός στο Born (Κάτω Χώρες) από τις 20 Φεβρουαρίου 1989 μέχρι τις 2 Σεπτεμβρίου 1993. Κατά την τελευταία αυτή ημερομηνία έπαυσε την εργασία του λόγω προβλημάτων στην πλάτη. Ο Beckers κατοικούσε πάντοτε στο Bilzen (Βέλγιο), πλησίον της ολλανδικής μεθορίου.

15 Στις 2 Δεκεμβρίου 1993 ο Beckers εξετάστηκε από ιατρικό σύμβουλο της υγειονομικής υπηρεσίας του Μάαστριχτ (Κάτω Χώρες), ο οποίος διέγνωσε οσφυϊκή δισκοπάθεια, βασιζόμενος στη δική του εξέταση και στις πληροφορίες που του παρέσχε ο ορθοπεδικός του ενδιαφερομένου. Καμία πληροφορία δεν ζητήθηκε από τον ασφαλιστικό φορέα του τόπου κατοικίας του Beckers.

16 Στις 2 Ιουνίου 1994 ο Beckers επανεξετάσθηκε από τον ιατρικό σύμβουλο. Επιπλέον, συναντήθηκε επανειλημμένα με τον ειδικό εμπειρογνώμονα εργασίας, ο οποίος έκρινε ότι ο Beckers, παρά την οσφυϊκή δισκοπάθειά του, μπορούσε να ασκήσει εναλλακτικές δραστηριότητες, συνέστησε δε την κατάταξή του στην κατηγορία των ατόμων που πάσχουν από επαγγελματική αναπηρία 15 έως 25 %.

17 Με απόφαση της 12ης Σεπτεμβρίου 1994 ο ολλανδικός φορέας αρνήθηκε τη χορήγηση στον Beckers επαγγελματικής συντάξεως αναπηρίας.

18 Ο τελευταίος άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage, το οποίο, με απόφαση της 5ης Αυγούστου 1996, έκρινε το αίτημά του βάσιμο, με το αιτιολογικό ότι το άρθρο 40 του κανονισμού επιβάλλει τη διενέργεια ιατρικής εξετάσεως από τον ασφαλιστικό φορέα του τόπου κατοικίας του εργαζομένου. Κατά το ως άνω δικαστήριο δηλαδή, η περίπτωση στην οποία ζητείται για πρώτη φορά μια παροχή δεν διαφέρει από εκείνη περί της οποίας γίνεται λόγος στο άρθρο 51, παράγραφος 1, του κανονισμού, η οποία αφορά την αναθεώρηση ισχύουσας παροχής.

19 Το εφεσείον άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του Centrale Raad van Beroep, το οποίο διερωτάται αν το προαναφερθέν άρθρο 40 εμποδίζει τον αρμόδιο φορέα να προβαίνει ο ίδιος στην ιατρική εξέταση, προς τον σκοπό του πρώτου καθορισμού του βαθμού επαγγελματικής αναπηρίας ενός εργαζομένου, χωρίς να ζητεί προηγουμένως τη διενέργεια ιατρικών εξετάσεων από τον φορέα του τόπου κατοικίας του ενδιαφερομένου.

20 Κατά το αιτούν δικαστήριο, η δυνατότητα εφαρμογής, σε μια τέτοια περίπτωση, διαφορετικής ρυθμίσεως από την εφαρμοστέα στην περίπτωση του άρθρου 51, παράγραφος 1, δεν φαίνεται να προσκρούει στο γράμμα του άρθρου 40. Πράγματι, η κανονιστική ρύθμιση του κράτους του οφειλέτη φορέα μπορεί να προβλέπει ότι το δικαίωμα λήψεως της παροχής πρέπει να αποδεικνύεται με διαφορετικό τρόπο απ' ό,τι προβλέπεται για την επανεκτίμηση των παροχών στο πλαίσιο του άρθρου 51, παράγραφος 1, του κανονισμού, η οποία αποσκοπεί μάλλον, κατά κανόνα, στην εξακρίβωση του αν η κατάσταση της υγείας του εργαζομένου εξακολουθεί να είναι η ίδια.

21 Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται, επιπλέον, αν το προαναφερθέν άρθρο 40 επιβάλλει τουλάχιστον να ζητείται από τον φορέα του τόπου κατοικίας να παράσχει πληροφοριακά στοιχεία ή γνωματεύσεις και αν τα στοιχεία αυτά, εφόσον υφίστανται, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για την εκτίμηση της αναπηρίας, πράγμα το οποίο δεν έγινε στην περίπτωση του Beckers. Απλώς ελήφθησαν υπόψη πληροφορίες τις οποίες παρέσχε ο ειδικευμένος θεράπων ιατρός του ενδιαφερομένου, που είναι εγκατεστημένος στο κράτος κατοικίας του.

22 Ενόψει των αμφιβολιών αυτών, το αιτούν δικαστήριο αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία στις δύο υποθέσεις που εκκρεμούν ενώπιόν του και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Εμποδίζει το άρθρο 51, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 574/72 τον αρμόδιο για τη χορήγηση παροχών φορέα να προβαίνει εντός της χώρας του, στο πλαίσιο της εξετάσεως του βαθμού επαγγελματικής αναπηρίας εργαζομένου, σε ιατρική εξέταση του δικαιούχου παροχής λόγω επαγγελματικής αναπηρίας χωρίς προηγούμενη ιατρική εξέταση από τον φορέα του τόπου κατοικίας ή διαμονής του εν λόγω εργαζομένου, όταν πρόκειται περί μεθοριακού εργαζομένου και πιθανολογείται ότι η απόσταση μεταξύ της κατοικίας του και του αρμόδιου φορέα δεν είναι κατ' ανάγκη μεγαλύτερη από την απόσταση μεταξύ της κατοικίας του και του φορέα του τόπου κατοικίας του;

2) Εμποδίζει το άρθρο 40 του κανονισμού (ΕΟΚ) 574/72 τον αρμόδιο φορέα, όταν πρόκειται για τον καθορισμό για πρώτη φορά του δικαιώματος λήψεως παροχών, να εκτιμά την επαγγελματική αναπηρία βάσει της δικής του ιατρικής εξετάσεως, χωρίς προηγούμενη ιατρική εξέταση από τον φορέα του τόπου κατοικίας;

3) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημα, επηρεάζει την απάντηση αυτή το γεγονός ότι ο αρμόδιος φορέας δεν ζήτησε ούτε επομένως έλαβε υπόψη ιατρικής φύσεως έγγραφα και ιατρικές γνωματεύσεις ή πληροφοριακά στοιχεία προερχόμενα από τον φορέα του τόπου κατοικίας, αλλά αρκέστηκε να λάβει γνώση πληροφοριών ιατρικής φύσεως από τους θεράποντες ιατρούς του εργαζομένου στη χώρα στην οποία ο εργαζόμενος αυτός υποβάλλεται σε ιατρική θεραπεία;»

Επί του πρώτου ερωτήματος

23 Με το πρώτο ερώτημα το αιτούν δικαστήριο ερωτά στην ουσία αν, όταν πρόκειται για πρώην μεθοριακό εργαζόμενο, δικαιούχο παροχών αναπηρίας, ο οποίος κατοικεί στο έδαφος άλλου κράτους μέλους και όχι του κράτους του οφειλέτη φορέα και του οποίου η κατοικία βρίσκεται σε μικρότερη απόσταση από τον φορέα αυτό παρά από τον φορέα του τόπου κατοικίας του, το άρθρο 51, παράγραφος 1, του κανονισμού εμποδίζει τον αρμόδιο φορέα να διενεργεί

τον διοικητικό έλεγχο και την ιατρική εξέταση του ενδιαφερομένου χωρίς να έχει ζητήσει προηγουμένως τη διενέργεια των σχετικών ελέγχων και εξετάσεων από τον φορέα του τόπου κατοικίας.

24 Πρέπει να σημειωθεί εξαρχής ότι από τις σκέψεις 9 έως 16 της προαναφερθείσας αποφάσεως Martínez Vidal προκύπτει ότι το άρθρο 51, παράγραφος 1, του κανονισμού έχει την έννοια ότι ο διοικητικός έλεγχος και η ιατρική εξέταση του δικαιούχου παροχών αναπηρίας που διαμένει ή κατοικεί στο έδαφος άλλου κράτους μέλους από εκείνο στο οποίο βρίσκεται ο οφειλέτης φορέας πρέπει να διενεργούνται, εφόσον είναι απαραίτητο, από τον φορέα του τόπου διαμονής ή κατοικίας, ενώ ο αρμόδιος φορέας μπορεί να προβαίνει σε συμπληρωματικό έλεγχο εφόσον το κρίνει αναγκαίο. Προς τούτο, ο αρμόδιος φορέας μπορεί να υποχρεώσει τον ενδιαφερόμενο να μεταβεί στο κράτος μέλος εγκαταστάσεως του φορέα αυτού, υπό την προϋπόθεση ότι θα του καλύψει τα σχετικά έξοδα μετακινήσεως και διαμονής και ότι ο ενδιαφερόμενος είναι σε θέση να μετακινηθεί χωρίς κίνδυνο της υγείας του.

25 Κατά το εφεσείον, ο κανόνας της προηγούμενης εξετάσεως του ενδιαφερομένου από τον φορέα του τόπου κατοικίας δεν έχει εφαρμογή στην περίπτωση των μεθοριακών εργαζομένων, η κατοικία των οποίων βρίσκεται, όπως στην περίπτωση του Voeten, σε μεγαλύτερη απόσταση από τις υγειονομικές υπηρεσίες του φορέα του τόπου κατοικίας παρά από τις υπηρεσίες του φορέα του αρμόδιου κράτους. Πράγματι, σε μια τέτοια περίπτωση, δεν είναι δυνατή η επίκληση της καταστάσεως της υγείας του ενδιαφερομένου για την αποφυγή της εξετάσεως εντός του κράτους του αρμόδιου φορέα και δεν υφίσταται ουσιαστική διαφορά μεταξύ της ταλαιπωρίας που θα υφίστατο ο εργαζόμενος λόγω της εξετάσεώς του από τον φορέα του τόπου κατοικίας και της ταλαιπωρίας του λόγω της εξετάσεως εντός του κράτους του αρμόδιου φορέα.

26 Το εφεσείον θεωρεί ότι η άποψή του επιβεβαιώνεται από την βελγο-ολλανδική συμφωνία της 12ης Αυγούστου 1982, για την ασφάλιση ασθενείας, μητρότητας και αναπηρίας, η οποία συνήφθη βάσει του άρθρου 121 του κανονισμού και περί της οποίας γίνεται λόγος στο παράρτημα 5, σημείο 9, στοιχείο δ', του κανονισμού αυτού. Πράγματι, κατά τη διάταξη αυτή, δύο ή περισσότερα κράτη μέλη μπορούν να καθορίζουν, ενδεχομένως, λεπτομέρειες εφαρμογής κατά παρέκκλιση του κανονισμού· όμως, το άρθρο 23 της προαναφερθείσας συμφωνίας ορίζει ακριβώς ότι, με την επιφύλαξη του άρθρου 21, κατά το οποίο η ιατρική εξέταση πραγματοποιείται, αιτήσει του αρμόδιου φορέα, από τον φορέα του τόπου κατοικίας, ο αρμόδιος φορέας δικαιούται να διενεργήσει εξετάσεις εντός του άλλου κράτους ή να καλέσει τον ασφαλισμένο για να υποβληθεί σε εξέταση. Εξ αυτών το εφεσείον συνάγει ότι, στις σχέσεις μεταξύ του Βασιλείου των

Κάτω Χωρών και του Βασιλείου του Βελγίου, το άρθρο 23 της συμφωνίας παρέχει τη δυνατότητα πραγματοποιήσεως της ιατρικής εξετάσεως εντός της χώρας του αρμόδιου φορέα, χωρίς ο φορέας αυτός να υποχρεούται να ζητήσει προηγουμένως τη διενέργεια εξετάσεως εκ μέρους του φορέα του κράτους κατοικίας.

27 Κατά την Ολλανδική Κυβέρνηση, το άρθρο 51, παράγραφος 1, του κανονισμού δεν έχει εφαρμογή στη διαφορά της κύριας δίκης, που αφορά την επανεκτίμηση του βαθμού επαγγελματικής αναπηρίας του ενδιαφερομένου μετά από ευρείας εκτάσεως τροποποίηση της νομοθεσίας το 1993. Δεδομένου ότι η επανεκτίμηση αυτή δεν αποτελεί απλή ιατρική εξέταση, υπό την έννοια της προαναφερθείσας διατάξεως, προς διαπίστωση του αν ο εργαζόμενος εξακολουθεί να βρίσκεται στην ίδια κατάσταση, αλλά ισοδυναμεί με νέα απόφαση περί της επαγγελματικής αναπηρίας του ενδιαφερομένου, η οποία λαμβάνεται βάσει εντελώς νέων κριτηρίων, η εν λόγω απόφαση πρέπει να εξομοιωθεί προς τον πρώτο καθορισμό του βαθμού επαγγελματικής αναπηρίας, που διέπεται από το άρθρο 40 του κανονισμού.

28 Αν ωστόσο το Δικαστήριο αποφανθεί υπέρ της δυνατότητας εφαρμογής του άρθρου 51, παράγραφος 1, η Ολλανδική Κυβέρνηση συντάσσεται με την επιχειρηματολογία του εφεσείοντος.

29 Συναφώς, η Ολλανδική Κυβέρνηση διευκρινίζει ότι, κατά το ισχύον στις Κάτω Χώρες σύστημα, η ιατρική εξέταση αποτελεί απλώς ένα από τα στοιχεία που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη κατά τη διαδικασία επανεκτιμήσεως της αναπηρίας. Τα πορίσματα του ειδικού εμπειρογνώμονα εργασίας είναι τουλάχιστον τόσο σημαντικά όσο και εκείνα του ιατρού. Έτσι, ο ειδικός αυτός είναι αρμόδιος να προσδιορίσει τις δραστηριότητες τις οποίες ο ενδιαφερόμενος είναι ακόμη ικανός να ασκεί και να προσδιορίσει το ποσοστό επαγγελματικής αναπηρίας σε συνάρτηση με τα πορίσματά του. Εξάλλου, καθήκον του είναι επίσης να βοηθήσει στην επανένταξη του ενδιαφερόμενου στην εργασία, πράγμα το οποίο σημαίνει ότι πρέπει να έλθει σε επαφή με τον προηγούμενο εργοδότη του. Όμως, όσο αυξάνεται η απόσταση της κατοικίας του ενδιαφερομένου από τις

Κάτω Χώρες τόσο δυσχερέστερες καθίστανται οι επαφές με τα άτομα αυτά. Αυτό βέβαια δεν συμβαίνει στην περίπτωση των μεθοριακών εργαζομένων, οι οποίοι βρίσκονται ουσιαστικά στην ίδια κατάσταση με τους κατοικούντες στις Κάτω Χώρες, όσον αφορά τις πιθανότητες επιτυχίας μιας τέτοιας προσπάθειας επανεντάξεως. Από πρακτική άποψη, είναι προφανές ότι η εκ μέρους του ειδικού εμπειρογνώμονα εργασίας εξέταση πραγματοποιείται στις Κάτω Χώρες σε συνδυασμό με την ιατρική εξέταση που προηγείται χρονικά.

30 Η Γερμανική Κυβέρνηση θεωρεί ότι εναπόκειται καταρχήν στους δικαιούχους των παροχών αναπηρίας να επιλέξουν κατά πόσον θα εφαρμοστεί η διαδικασία του άρθρου 51, παράγραφος 1, του κανονισμού. Κατά την ως άνω κυβέρνηση, μπορεί δηλαδή να είναι ευκολότερο για τους μεθοριακούς εργαζομένους που κατοικούν πλησίον των συνόρων του κράτους του αρμόδιου φορέα να υποβάλλονται σε εξετάσεις από τον φορέα αυτό. Στις περιπτώσεις αυτές η απαίτηση να διενεργείται προηγουμένως εξέταση του δικαιούχου των παροχών εντός του κράτους κατοικίας θα ήταν παράλογη και ασυμβίβαστη με τον σκοπό της διοικητικής απλουστεύσεως τον οποίο επιδιώκει το άρθρο 51, παράγραφος 1.

31 Η Γερμανική Κυβέρνηση προσθέτει ότι ο ασφαλιστικός φορέας και οι ιατροί του τόπου κατοικίας έχουν μικρότερη οικειότητα απ' ό,τι οι ιατροί του αρμόδιου φορέα με την εφαρμογή των κριτηρίων προσδιορισμού της επαγγελματικής αναπηρίας τα οποία προβλέπει το δίκαιο του κράτους μέλους του αρμόδιου φορέα, τα δε κριτήρια αυτά μπορούν να είναι πολύ διαφορετικά από εκείνα του κράτους μέλους κατοικίας (βλ., συναφώς, την προαναφερθείσα απόφαση Martínez Vidal, σκέψη 14). Επομένως, σε περιπτώσεις εξετάσεων που διενεργούνται σε άλλο κράτος μέλος, είναι συχνά απαραίτητη η ανταλλαγή πληροφοριών και η διενέργεια ιατρικών εξετάσεων ελέγχου, πράγμα το οποίο είναι χρονοβόρο και για το οποίο ενδέχεται να είναι αναγκαία η μετάφραση των σχετικών εγγράφων.

32 Επομένως, κατά τη Γερμανική Κυβέρνηση, σε τέτοιες περιπτώσεις, ο αρμόδιος φορέας πρέπει να έχει τη δυνατότητα να προβαίνει εξαρχής στην εξέταση του ενδιαφερομένου από τους δικούς του ιατρούς και ειδικούς, καθόσον μάλιστα η

δυνατότητα αυτή αναγνωρίζεται εν πάση περιπτώσει στο πλαίσιο του συμπληρωματικού ελέγχου που προβλέπει το άρθρο 51, παράγραφος 1, δεύτερη φράση, του κανονισμού. Υπό τις συνθήκες αυτές, η δυνατότητα του δικαιούχου των παροχών να παραιτηθεί από το δικαίωμά του να εξετασθεί στο κράτος κατοικίας του είναι σύμφωνη προς τον σκοπό της ως άνω διατάξεως.

33 Όσον αφορά, καταρχάς, το επιχείρημα της Ολλανδικής Κυβερνήσεως ότι το άρθρο 51, παράγραφος 1, του κανονισμού δεν έχει εφαρμογή στην υπόθεση της κύριας δίκης, καθόσον η εκδοθείσα δυνάμει νέας κανονιστικής ρυθμίσεως επίδικη απόφαση θα έπρεπε να εξομοιωθεί με τον καθορισμό για πρώτη φορά του βαθμού αναπηρίας, πρέπει να σημειωθεί ότι το άρθρο 51 εξαρτά την εφαρμογή του από την προϋπόθεση, η οποία πληρούται εν προκειμένω στην υπόθεση της κύριας δίκης, ότι, όταν ζητείται η ιατρική εξέταση, ο ενδιαφερόμενος λαμβάνει ήδη παροχή αναπηρίας δυνάμει της νομοθεσίας του αρμόδιου κράτους. Δεν υπάρχει καμιά ένδειξη στο κείμενο του άρθρου 51 από την οποία να συνάγεται το συμπέρασμα ότι η εν λόγω διάταξη δεν έχει εφαρμογή σε περίπτωση — έστω και ριζικής — τροποποιήσεως της εφαρμοστέας νομοθεσίας και από κανένα στοιχείο δεν συνάγεται ότι ο αρμόδιος φορέας δεν είναι σε θέση να εφαρμόσει τις διατάξεις της νέας νομοθεσίας του με βάση τον ιατρικό φάκελο τον οποίο ήδη διαθέτει και ο οποίος θα μπορέσει ενδεχομένως να συμπληρωθεί από στοιχεία προκύπτοντα από εξέταση διενεργούμενη σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 51, παράγραφος 1.

34 Στη συνέχεια, πρέπει να υπογραμμισθεί ότι το γράμμα του άρθρου 51, παράγραφος 1, του κανονισμού δεν μπορεί να στηρίξει την άποψη ότι η διάταξη αυτή, όπως έχει ερμηνευθεί από το Δικαστήριο, δεν καλύπτει την περίπτωση των πρώην μεθοριακών εργαζομένων, ακόμα και αν, όπως διαφαίνεται από τη διάταξη του αιτούντος δικαστηρίου, η κατοικία του ενδιαφερομένου βρίσκεται σε μικρότερη απόσταση από τον φορέα του αρμόδιου κράτους παρά από τον φορέα του τόπου κατοικίας.

35 Ασφαλώς, ο σκοπός της αποφυγής των άσκοπων μετακινήσεων του ενδιαφερομένου που ενέχουν κινδύνους για την υγεία του δεν μπορεί να προβληθεί όσον αφορά τον ανάπηρο που κατοικεί σε μικρότερη απόσταση από τον τόπο του αρμόδιου φορέα παρά από τον τόπο του φορέα του τόπου κατοικίας. Εντούτοις, σε μια τέτοια περίπτωση, υπάρχουν άλλοι λόγοι που δικαιολογούν την προηγούμενη εξέταση από τον φορέα του τόπου κατοικίας. Πράγματι, όπως

ορθά τόνισε η Επιτροπή, ο δικαιούχος παροχών αναπηρίας έχει καταρχήν συμφέρον να εξετασθεί από τις ιατρικές υπηρεσίες με τις οποίες έχει μεγαλύτερη οικειότητα και οι οποίες χρησιμοποιούν τη γλώσσα του κράτους στο οποίο κατοικεί.

36 Όσον αφορά, εξάλλου, το επιχείρημα που στηρίζεται στη βελγο-ολλανδική συμφωνία της 12ης Αυγούστου 1982, για την ασφάλιση ασθενείας, μητρότητας και αναπηρίας, αρκεί η διαπίστωση ότι το άρθρο 121 του κανονισμού επιτρέπει στα κράτη μέλη να συνάπτουν συμφωνίες προς συμπλήρωση των διοικητικής φύσεως λεπτομερειών εφαρμογής του κανονισμού, χωρίς ωστόσο να τους επιτρέπει να παρεκκλίνουν από διατάξεις όπως αυτές του άρθρου 51, παράγραφος 1, που προσδιορίζουν τον αρμόδιο φορέα για τη διενέργεια ιατρικής εξετάσεως στο πλαίσιο της ασφαλίσεως αναπηρίας, καθώς και τον τόπο διενέργειας της εξετάσεως αυτής.

37 Παρ' όλα αυτά, όπως υποστήριξε η Γερμανική Κυβέρνηση, ο δικαιούχος παροχής αναπηρίας πρέπει να έχει τη δυνατότητα να παραιτηθεί από το δικαίωμα προηγούμενης διενέργειας ιατρικής εξετάσεως από τον φορέα του τόπου κατοικίας και, επομένως, να παρουσιαστεί στον φορέα του αρμοδίου κράτους, κατόπιν προσκλήσεώς του, προκειμένου να υποβληθεί σε μια πρώτη εξέταση.

38 Πράγματι, αν και μια τέτοια δυνατότητα παραιτήσεως από το δικαίωμα προηγούμενης εξετάσεως από τον φορέα του τόπου κατοικίας δεν προκύπτει απ' ευθείας από το γράμμα του άρθρου 51, παράγραφος 1, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, ενόψει των σκοπών που επιδιώκει ο επίδικος κανόνας, οι οποίοι συνίστανται στην προστασία των συμφερόντων του δικαιούχου παροχών αναπηρίας, η δυνατότητα αυτή δεν πρέπει να αποκλείεται γενικά. Εντούτοις, για μια τέτοια παραίτηση πρέπει να υφίστανται ορισμένες ελάχιστες εγγυήσεις· αυτό σημαίνει ότι η παραίτηση πρέπει να είναι, αφενός, εκούσια και, αφετέρου, σαφής.

39 Επιπλέον, οι εγγυήσεις αυτές είναι απαραίτητες, διότι η ως άνω παραίτηση στερεί τους ενδιαφερομένους από την προστασία την οποία ρητά προέβλεψε ο νομοθέτης, καθώς τα άτομα αυτά, όπως παρατήρησε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, δεν έχουν πάντοτε πλήρη γνώση των δικαιωμάτων που τους παρέχει η κοινοτική ρύθμιση. Ειδικότερα, είναι πιθανό ότι, ελλείψει τέτοιων εγγυήσεων, πολλοί θα ήσαν εκείνοι οι οποίοι θα παρουσιάζονταν στον

αρμόδιο φορέα, κατόπιν της προσκλήσεώς τους, χωρίς καν να υποψιάζονται ότι μια τέτοια πρόσκληση τους στερεί την παρεχόμενη από την κοινοτική ρύθμιση προστασία.

40 Εναπόκειται στο εθνικό δικαστήριο να εξακριβώσει αν οι προαναφερθείσες προϋποθέσεις πληρούνται στην υπόθεση της κύριας δίκης.

41 Υπό τις συνθήκες αυτές, στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι, όταν πρόκειται για πρώην μεθοριακό εργαζόμενο, δικαιούχο παροχών αναπηρίας, ο οποίος κατοικεί στο έδαφος άλλου κράτους μέλους και όχι του κράτους του οφειλέτη φορέα και του οποίου η κατοικία βρίσκεται σε μικρότερη απόσταση από τον φορέα του αρμόδιου κράτους παρά από τον φορέα του κράτους κατοικίας, το άρθρο 51, παράγραφος 1, του κανονισμού εμποδίζει τον αρμόδιο φορέα να διενεργεί τον διοικητικό έλεγχο και την ιατρική εξέταση του ενδιαφερομένου χωρίς να έχει ζητήσει προηγουμένως τη διενέργεια των σχετικών ελέγχων και εξετάσεων από τον φορέα του τόπου κατοικίας του. Η ίδια διάταξη, ωστόσο, δεν εμποδίζει την παραίτηση του ενδιαφερομένου από το δικαίωμα προηγούμενης διενέργειας εξετάσεως από τον φορέα του τόπου κατοικίας, υπό την προϋπόθεση ότι η παραίτηση αυτή είναι εκούσια και σαφής.

Επί του δεύτερου και του τρίτου ερωτήματος

42 Με το δεύτερο και το τρίτο ερώτημα το αιτούν δικαστήριο ερωτά αν το άρθρο 40 του κανονισμού εμποδίζει τον αρμόδιο φορέα, σε περίπτωση καθορισμού για πρώτη φορά παροχής αναπηρίας χορηγούμενης σε άτομο που κατοικεί στο έδαφος άλλου κράτους μέλους και όχι του κράτους του αρμόδιου φορέα, να καθορίζει τον βαθμό αναπηρίας βάσει δικής του ιατρικής εξετάσεως, χωρίς να ζητεί προηγουμένως εξέταση εκ μέρους του φορέα του τόπου κατοικίας και, σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως, αν η διάταξη αυτή επιβάλλει στον αρμόδιο φορέα την υποχρέωση να λαμβάνει υπόψη τα ιατρικής φύσεως έγγραφα και τις

ιατρικές γνωματεύσεις, καθώς και τα διοικητικής φύσεως πληροφοριακά στοιχεία, που προέρχονται από τον φορέα του κράτους κατοικίας του ενδιαφερομένου.

43 Κατά το εφεσείον, την Ολλανδική και τη Γερμανική Κυβέρνηση, καθώς και κατά την Επιτροπή, από κανένα στοιχείο δεν προκύπτει ότι το άρθρο 40 του κανονισμού υποχρεώνει τον ενδιαφερόμενο να υποβληθεί σε ιατρική εξέταση εντός του κράτους κατοικίας του πριν από εκείνη που πραγματοποιούν οι υπηρεσίες του αρμόδιου φορέα. Επιπλέον, θεωρούν ότι η ίδια αυτή διάταξη υποχρεώνει τον αρμόδιο φορέα να λαμβάνει υπόψη τα έγγραφα και τις γνωματεύσεις που έχουν συντάξει ενδεχομένως οι φορείς άλλων κρατών μελών.

44 Πρέπει να σημειωθεί εξαρχής ότι, με βάση τα στοιχεία της δικογραφίας, κατά τη διάρκεια της επαγγελματικής του σταδιοδρομίας ο Beckers υπαγόταν αποκλειστικά στην ολλανδική νομοθεσία περί ανικανότητας προς εργασία, βάσει της οποίας το ύψος των παροχών αναπηρίας είναι ανεξάρτητο από τη διάρκεια των περιόδων ασφαλίσεως [βλ. το παράρτημα IV, μέρος Α, περίπτωση Ι, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητος, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 (ΕΕ L 230, σ. 6) και με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1248/92 του Συμβουλίου, της 30ής Απριλίου 1992 (ΕΕ L 136, σ. 7)].

45 Όπως όμως ανέφερε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 55 των προτάσεών του, το άρθρο 40 του κανονισμού ρυθμίζει την περίπτωση του εργαζομένου ο οποίος υπέκειτο καθ' όλη τη διάρκεια της επαγγελματικής του σταδιοδρομίας στη νομοθεσία δύο ή περισσοτέρων κρατών μελών οι οποίες ανήκουν σ' αυτή την κατηγορία νομοθεσιών.

46 Εντούτοις, οι κανόνες που εφαρμόζονται όταν ο ενδιαφερόμενος υπαγόταν σε δύο ή περισσότερες νομοθεσίες κατά τις οποίες το ύψος των παροχών αναπηρίας είναι ανεξάρτητο από τη διάρκεια των περιόδων ασφαλίσεως πρέπει κατά μείζονα λόγο να εφαρμόζονται, τηρουμένων των αναλογιών, και στην περίπτωση κατά την οποία ο αιτών υπαγόταν σε μία μόνο νομοθεσία της κατηγορίας αυτής.

47 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι από το γράμμα του άρθρου 40 δεν μπορεί να συναχθεί ότι πριν από την ιατρική εξέταση και τον διοικητικό έλεγχο που διενεργεί ο οφειλέτης φορέας για τον πρώτο προσδιορισμό του βαθμού αναπηρίας ενός ασφαλισμένου πρέπει να προηγείται εξέταση από τον φορέα του κράτους μέλους στο οποίο κατοικεί ο ενδιαφερόμενος.

48 Όπως παρατήρησε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 45 των προτάσεών του, η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται από το άρθρο 39 του κανονισμού 1408/71, το οποίο έχει εφαρμογή στους εργαζομένους οι οποίοι υπάγονταν αποκλειστικά σε νομοθεσίες όπως η εφαρμοστέα εν προκειμένω στην υπόθεση της κύριας δίκης, κατά τις οποίες το ύψος των παροχών είναι ανεξάρτητο από τη διάρκεια των περιόδων ασφαλίσεως. Πράγματι, κατά τη διάταξη αυτή, στον φορέα του κράτους μέλους του οποίου η νομοθεσία εφαρμοζόταν κατά τον χρόνο επελεύσεως της ανικανότητας προς εργασία, η οποία είχε ως επακόλουθο αναπηρία, εναπόκειται να καθορίσει, κατά τις διατάξεις της νομοθεσίας αυτής, αν ο ενδιαφερόμενος πληροί τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για να έχει δικαίωμα λήψεως παροχών.

49 Πρέπει να διευκρινισθεί, ωστόσο, όπως ορθά ανέφεραν η Γερμανική Κυβέρνηση και η Επιτροπή, ότι το άρθρο 40 του κανονισμού έχει την έννοια ότι ο αρμόδιος φορέας, προς αποφυγή ιδίως της επαναλήψεως εξετάσεων που έχουν διενεργηθεί εντός άλλων κρατών μελών, έχει την υποχρέωση να λαμβάνει υπόψη τα έγγραφα και τις γνωματεύσεις που έχει συντάξει ο φορέας οποιουδήποτε άλλου κράτους μέλους, όπως, εν προκειμένω, ο φορέας του κράτους κατοικίας.

50 Κατά συνέπεια, στο δεύτερο και στο τρίτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι, σε περίπτωση καθορισμού για πρώτη φορά παροχής αναπηρίας χορηγούμενης σε άτομο που κατοικεί στο έδαφος άλλου κράτους μέλους και όχι του κράτους του αρμόδιου φορέα, το άρθρο 40 του κανονισμού δεν εμποδίζει τον φορέα αυτό να καθορίζει τον βαθμό αναπηρίας βάσει δικής του ιατρικής εξετάσεως, χωρίς να ζητεί προηγουμένως εξέταση εκ μέρους του φορέα του τόπου κατοικίας. Εντούτοις, ο αρμόδιος φορέας πρέπει να λαμβάνει υπόψη τα ιατρικής φύσεως έγγραφα και τις ιατρικές γνωματεύσεις, καθώς και τα διοικητικής φύσεως πληροφοριακά στοιχεία, που προέρχονται από τον φορέα του κράτους κατοικίας του ενδιαφερομένου.

Επί των δικαστικών εξόδων

51 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Ολλανδική και η Γερμανική Κυβέρνηση, καθώς και η Επιτροπή, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε με διάταξη της 10ης Ιουλίου 1997 το Centrale Raad van Beroep, αποφαίνεται:

1) **Όταν πρόκειται για πρώην μεθοριακό εργαζόμενο, δικαιούχο παροχών αναπηρίας, ο οποίος κατοικεί στο έδαφος άλλου κράτους μέλους και όχι του κράτους του οφειλέτη φορέα και του οποίου η κατοικία βρίσκεται σε μικρότερη απόσταση από τον φορέα του αρμόδιου κράτους παρά από τον φορέα του κράτους κατοικίας, το άρθρο 51, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 574/72 του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 1972, περί του τρόπου εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητος, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983, εμποδίζει τον αρμόδιο φορέα να διενεργεί τον διοικητικό έλεγχο και την ιατρική εξέταση του ενδιαφερομένου χωρίς να έχει ζητήσει προηγουμένως τη διενέργεια των σχετικών ελέγχων και εξετάσεων από τον φορέα του τόπου κατοικίας του. Η ίδια διάταξη, ωστόσο, δεν εμποδίζει την παραίτηση του ενδιαφερομένου από το δικαίωμα προηγούμενης διενέργειας εξετάσεως από τον φορέα του τόπου κατοικίας, υπό την προϋπόθεση ότι η παραίτηση αυτή είναι εκούσια και σαφής.**

2) Σε περίπτωση καθορισμού για πρώτη φορά παροχής αναπηρίας χορηγούμενης σε άτομο που κατοικεί στο έδαφος άλλου κράτους μέλους και όχι του κράτους του αρμόδιου φορέα, το άρθρο 40 του ανωτέρω κανονισμού δεν εμποδίζει τον φορέα αυτό να καθορίζει τον βαθμό αναπηρίας βάσει δικής του ιατρικής εξετάσεως, χωρίς να ζητεί προηγουμένως εξέταση εκ μέρους του φορέα του τόπου κατοικίας. Εντούτοις, ο αρμόδιος φορέας πρέπει να λαμβάνει υπόψη τα ιατρικής φύσεως έγγραφα και τις ιατρικές γνωματεύσεις, καθώς και τα διοικητικής φύσεως πληροφοριακά στοιχεία, που προέρχονται από τον φορέα του κράτους κατοικίας του ενδιαφερομένου.

Puissochet Moitinho de Almeida Gulmann

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 10 Δεκεμβρίου 1998.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του τρίτου τμήματος

J.-P. Puissochet